

Ἔβγαλε τὸ κουμπουρί του κι' ὁ Ἰωάννης ὁ Κορριάτης,
ὁ Λαπειωτῆς; ὀλαθῶ, νταῖς; ἱπανκαστάτης,
καὶ τὴν Βουλὴν τραμάζει
καὶ δονατὰ φωνάζει:
«Γιαμὰ θὰ γίνω ξαρινικό,
γιαμὰ θὰ κῆνω φονικό,
γιαμὰ θὰ ριζῶ ἀμάρκο,
βέρκο καὶ θ' ἀμάρω.»

Στάσου, τοῦ ῥάναξ κι' ἰγώ, χίλιχ καλά νὰ λάχης,
Κόντε μου, τὰ κουμπουρία σου με τί γεμάτα τάχεις;
Κι' ὁ Θεωδωρῆς ἔλεγε: «βρί οὐρτε ἰτά κομμάτιχ
καὶ μὴ ἰτόν Μπρούρα τῆς Βουλῆς γουρλώνετε τὰ μάτιχ,
γιὰ σὰς δὲν ἔχω τούτουρα καὶ ῥόβου καρδουκίτιμ,
ἰμένα μόνο μ' ἔσκιζε κῆπος; πὺ τὴρα λείπει....
φαντάσου νὰ ζωντανέιαι κι' ν' ἀνοιγὲ τὸ στόμα του,
θίδε ἰχωρίστον τρεῖς φοραῖς καὶ πούπουλο τὸ χωμά του.»
Καὶ τότε τῶν ὀπλαρχηγῶν ἰχμητῆς τάσκιρι
ἰτόν ψυχογιῶ τοῦ Θεωδωρῆ, ἰτόν λιγορὸ πυχγιήρη,
καὶ τοῦ ζητοῦσε τὰ χαριτὰ τοῦ Κρητικου ζητήματος,
κι' ὁ ψυχογιῶς τοῦ Θεωδωρῆ προσήλ' ἰπὶ τοῦ βήματος.
Κι' ἰγώ τοῦ; λέει, βρι παλιῶ, κῆθῶ; τὸν καπετάνο
τὴν χάρι δὲν σε; κῆνω.

Γιὰ τὴν διπλωματία μου μὴ βράζει σκελίτι,
κι' ὄπως ὁ γέρος τὰ χαριτὰ τῶν δονατιστῶν τὰ κρῆδι,
ἔτσι, μωρέ, κι' ὁ ψυχογιῶς χαριτὰ δὲν καταθίτει,
ἔσπληνεῖ ἰτῆς νότιας του καὶ τὸ μουστάκι στρίβει.
Κι' ὁ Θεωδωρῆς ἰτά λόγια του φουρκίστησε πολὺ
κι' ἀπὸ ταῦτ'α τὸν τραβῆξε καὶ τίτοια τοῦ ἠμιλί:

«Ζάλας μουφρες πολλὰς,
βῆλθηκας νὰ με τραλάνης,
δ,τι λέω νὰ μὴ λές,
δ,τι κῆνω νὰ μὴ κῆνης.»

«Τὴν δουλειὰ σου νὰ κуттῆς
κι' ἂν ποθῆς νὰ σ' ἀγαπῶ,
πριν ἠμιλῆς νὰ μ' ἰρωτῆς:
«Μπάραμπα, πῆς μου τί νὰ πῶ.»

«Κι' ὅταν ἔρχεται Βουλὴ,
ψυχογιῶ μου παραλῆ,
διπλωμάτης νὰ μὴ εἶσαι,
τσιμουσιῶ νὰ μὴ προφίρης,
καὶ τῆς νότιας ν' ἀπαρηθῆσαι
καὶ νὰ γίνεσαι παγκιήρης.»

«Κι' ὅταν ἡ Βουλὴ δὲν εἶναι,
τότε, διπλωμάτη θίς,
τόν παγκιήρη νὰ ξεγῆνης
καὶ τὸν Ἄνωτῶ νὰ κῆνης.»

Κι' ὁ ψυχογιῶς ἰβῆναξε μὲ χαλασμένο χρώμα:
«γέρο παππού, συγῶρα με καὶ δὲν ἀνοίγω στόμα»,
κι' ὁ χαλασμένος ἰκόπασε καὶ τῆς Βουλῆς ἡ θύελλα
κι' ἰγίμιοι τὸ πάτωμα μὲ σάχη καὶ μὲ πτύελα.
Π.—Μὰ δὲν ἀρίνει; μὴ στιγμὴ κι' ἰγώ νὰ σοῦ ἠμιλήσω;...
μ' ἰλύσασξες καὶ σῆμερα κι' ἰλιθὶ νὰ σὲ βυλίσω.

**Τραγοῦδια παλαδῆ
μ' ἀσίκικο χαδῆ.**

Δ'.

Λάμπουν ἰτόν ἦλο τὰ βουὰ, λάμπουν καὶ τὰ λαχάδια,
λάμπουν κι' οἱ Ντελιγιάννηδες, πούδουν τὰ τόσα χαδῆς
καὶ τὰ χρυσὰ παράσχη καὶ τοῖς Μεγαλοστῶρους

καὶ χορτασμένοι παραγέλου τὸς νηστικούς τοῦς μαύρους.
Κι' ὁ Θεωδωρῆς ἔσκουξε κι' ὁ Θεωδωρῆς σκουζέι:
«ἀπόψε μὲς ἰτόν ὄπνο μου μοῦ ἴφανεη πῶς εἶδα
τόν Γερμανὸν τὸν Καίτηρ, ἰκάνου τὸν γρουσοῦλη,
κι' ἰφουκῶνε ἰτό χίρι του μὲ τρικοπη λεπίδα.
Μ' ἰσίμωσε καὶ μούλεγε: «κούρ Θεωδωρῆ, ποῦ λάμπεις,
Γλα καὶ σὺ μὲς ἰτόν Τριπλῆ γιὰ κούνημα μὰς νῆμης;
Καὶ τὸν Ουμβέρτο κῆττοξα γεμάτο τοιρμῶνι
μὲ μὴ κῆρα τριγυρῶν καὶ τρία μακαρόνι.
Μ' ἰσίμωσε καὶ μούλεγε μὲ μὴ ρωνὴ μόνος:
«Τριπλῆ βολέτε, Θεωδωρῆ;» καὶ τοῦκα νὸ σινῶρα.
Μὰ κι' ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήρ, ὁ Ρήγας ὁ Μαγαράς,
μ' ἰκαν αἰτό τρικέφαλο μ' ἀντίκρυσε σῶν γλάρος,
κι' ἰβρίγισε γιὰ τὴν Τριπλῆ κι' ἰκείνος νὰ παρῶρη
μὴ ἴθελε σῶνει καὶ καλά μαζὶ του νὰ μὲ παρῶ.
Κι' ἰγώ τοῦ; εἶπα: «Καίτηρ, κῆ ἀρίνητης; Ρηγῶδες,
γιὰ πολυκίρλον αἰτό μὴ σῆνετε καυγάδες,
κι' ὁ Θεωδωρῆς μὲς ἰτόν Τριπλῆ δὲν χῶνει τὴν Ἑλλάδα,
ῥνην, καθῶρας καὶ σπαθῆ νὰ πάτε νὰ χαθῆτε,
κι' ὅταν μὲς ἰτό Ρωμικίκο ῥτηνῆν ἡ ῥουσαλάδα
ἰλιτα τότα, Καίσαρες, μ' ἰμας νὰ μετρηθῆτε.»
Κι' οἱ τρεῖς Ρηγῶδες ἔβρουαν μὲ δακρυσμένα μάτιχ
γιὰ τοῦ Ντελῆ τὰ πείσματα καὶ τὰ πολλὰ γενῆτιχ.

Β'.

Λάμπει ἰτόν ἦλο τὸ βουὰ, τὸ ρέμμα, τὸ λαχάδι,
ῥεγγουβαῖ κι' ὁ Θεωδωρῆς σῶν λαμπιρὸ πιτράδι,
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς μὲ τίτοια λόγια σκουζέι:
«ὀίλου νὰ πάρουν ἰτόν Τριπλῆ κι' ἰμένα τὸν κουφλοῦξ»,
μὰ γῶ, ποῦ πάντα τῆς Φραγκίως ἰβῆνασε τὸν νοῦ,
λέω ἰτόν Γάλλο τὸν Μπουρί, ἰτόν Ρῶσο τὸν Ὀισῶ,
πῶς τῆς Τριπλῆς ὁ Θεωδωρῆς κῆλῶνα δὲν θὰ γίνῃ
καὶ πάντα σύμμαχος πιστός τοῦ Πατισῶθ ἰμῆιν,
καὶ μοναχῶ μὲ τρία του καμῆτῆ φορὰ νὰ πάθῃ
διπλῆ, τριπλῆ καὶ τετραπλῆ μακῶρας κι' ἰχῆαθῆ.
Τίτοια ἠμιλί γιὰ νὰ τῆκουν καὶ ἰτῆ Βουλῆ κι' ἄλλου,
καὶ μῆσα ἰτόν διπλωματικῶν ἀκούστηχ τὴν λόξα:
«χαρὰ ἰτόν καγκελῆρι, χαρὰ ἰτόν Καρκαλοῦ,
καὶ Κοινοῦ νῆτανε δὲν ὄχη τίτοια πῶρα.»

**Μὲς ἰτόν νίλα τὴν πολλῆ
Κιδωτῆς τοῦ Φασουλιῆ.**

Κατακλυσμός ἀπῆλσιος, κατακλυσμός φρικθῶς,
κι' ὁ Φασουλιῆ μὲ τὰς βροντῆς ἰβρίνιτη ὀρωδῆς.
καὶ προῖδον τοῦ βῆματος κατακλυσμοῦ τὸν ὀσλον
ὄς Νῆε κατεκοῦσεσ μεγάλην Κιδωτῶν,
κι' ἰβῆσσεσ ἰῶα πῆμολι μωρὰ μετὰ μεγάλων,
τοῦς σκῆλους, τῆς γαιθῆρας του, καὶ πῶν ἀπαπῶν,
τοῦς Τερταρειοῦς θειρανοῦ ἰκῆλι; θιατῶρος
κι' ἰβρίνιτε πρὸς Ἄραρη, τῆς Ἀραρινῆς ὄρος,
πῆλν Ἀραρῆ δὲν ἰβίτε, καὶ τοῦσαν ἰκῆλ' ἰπῆρα
δῆ κι' ἰκῆτο ἰκῆοῦ τοῦ Πατισῶθ μαχῆρα.

**Ἄπλοῖ καὶ σκέτοι γῆμοι
ἀγαπῆτου μας βλάμν.**

Ὁ προσῆλιθός μας ἄδωνος ὁ Κῆρος τῆς Ἑστίας,
καλέρι πλήρης πνεύματος καὶ ἴθιμος κι' ἰρρωστῆς,
μὲ τὴν Δανάην Κουμανη ἰβρίνετε Λευγῆρ,
ἰνα κορίτσι μῆλαμα καὶ κορισῶν κορίσι.
Κι' ἀνῆλλῆταν κι' ὀσταῖρῶσαν τὰ νηρικὰ στεφῆνια
μὲ τῶσ ἰπῆρῶνεμα
ἡ δῆσπονα τοῦ Φασουλιῆ κι' ὁ Δῶσιος ὁ Σπῆρος,
ἄκροπῆλιθῆς εἰλίτατος κι' ἰβρίνιτε τοῦ καλῶρος,
καὶ με: αἰτόν κι' ὁ Φασουλιῆς εὐχῆθῆ διαπῶρος
νὰ γίνου σῆρῶδα χαρῆς καὶ σῆρῶνα τοῦ γῆμου.